

slag. Man har derhos fundet det passende at tillægge disse Synsmænd samme Behandling, som er bestemt for Overbyn. Naar en Præstegaard er saa medtagen af Ube, at den egentlig burde ombygges, tillades det dog efter § 43 den gamle Præst at undlade at ombygge den, mod at han aarlig betaler $\frac{1}{25}$ af, hvad den nye Bygning vil koste at opføre; dette skal henlægges til Bygningshjælp for Eftermanden. Dersom den gamle Præst dør kort efter, skal dog Eftermanden have indtil 500 Rd., som er Præstegaardens Indløsningssum. Dette forekommer mig at kunne fremkalde Ubillighed. Naar Synet ikke hidtil har udsat nogen Deel af Præstegaarden til Ombygning, men det nu bestemmer dette, og den udsatte Længes Ombygning f. Ex. bliver vurderet til 2500 Rd., saa skal den Præst, som faaer Henstand med Bygningen, hde 100 Rd. om Aaret. Nu hder han 100 Rd. det første Aar, og saa dør han, og saa skulde hans Enke tilmed hde 400 Rd. af Indløsningssummen. Dette synes at være for strengt, og derfor ønskede man, at denne Bestemmelse ikke skulde komme ind, men at det skulde komme til at beroe paa Synet ved Betragtning af Præstegaardens Mangler i det Hele, hvormeget Enken skulde komme til at hde Efterfølgeren foruden det Opsamlende. Jeg tør forsikre, at jeg har gjort mit Bedste for at være aldeles upartisk, baade mod Formanden og mod Eftermanden, ved hvad der er foreslaaet. Endelig er der foreslaaet en ny Paragraph, der bestemmer, at Bøderne skulle gaae til de Fattiges Kasse. Dersom man havde troet at kunne tilraade en Kirkesond paa en eller anden Maade, vilde man naturligviis have henlagt Bøderne til denne Fond; og skulde noget Forslag fra den ærede Minister til en saadan Kirkesond, om end noget modificeret, finde Thingets Bifald, saa faldt det af sig selv, at disse Bøder skulde tillægges denne Fond. Da Forslaget blev vedtaget, var det under den Forudsætning, at der ingen Kirkesond kom istand. Jeg veed ogsaa, at et æret Medlem af Thinget vil udtale sig mod den Anvendelse af Bøderne, som af Udvalget er foreslaaet. Hvad den nuværende § 44 angaaer, saa foreslaae vi, at den sidste Pæsus indgaaer, og deri er den ærede Minister vist ogsaa enig; den foreløbige

Henvisning til Menigheds- eller Kirkeraad er jo gaaet ud paa de andre Steder i Lovudkastet. Naar der tilsidst staaer, at Paragraphernes Nummere forandres i Henhold til de foreslaaede Ændringer, da er naturligviis Menigheten den, at de skulle forandres i Henhold til de foregaaende Afstemninger.

**Ministeren for Kirke- og Under-
visningsvæsenet:** Det under Nr. 89 opførte Ændringsforslag finder jeg ikke hensigtsmæssigt. Jeg troer, at § 39 udtrykker de Hovedregler, der bør komme til Anvendelse ved Afgjørelsen af disse Sager. Hvis det er saa, at i to Sogne Tienden eies af selve Tiendehderne, er det jo det Naturligste, at naar de henlægges til en anden Kirke, der da finder en Omfordeling Sted. Hvis derimod Ændringsforslaget vedtages, vil dette jo ikke blive Tilfældet; de ville da vedblive at høre med deres Tiender, Egter osv. til den Kirke, hvortil de ikke længer høre. Den ærede Ordfører har fremhævet adskillige Tilfælde; hvor der efter hans Mening vilde opstaae Vanfæligheder; idet man ikke havde nogen Regel at gaae efter. Ja, det er ganske rigtigt; man kan naturligviis tænke sig utallige Tilfælde, hvor der ikke er fastsat bestemt Løsning i Udcastet. Men Udcastet afgiver dog de Hovedgrundsætninger, hvorefter Løsningen skal finde Sted. Den ene Hovedgrundsætning er den, at naar Tienden er vendt tilbage og, saa at sige, igjen smeltet sammen med Menigheden, skal der ikke finde nogen Afregning Sted. Den anden Hovedgrundsætning er den, at naar Kirkerne ere i Privates Eie, skal man skønne, hvor stort Tab vedkommende Part lider; og efter dette Tabs Størrelse skal da Erstatningen fastsættes, idet der tages Hensyn til, hvorvidt Kirkegaardene mulig vilde trænge til en Udvidelse, hvorvidt Kirken maatte trænge til en Udvidelse, hvorvidt Communicanternes Antal maatte forøges — alt dette skal det ordinære Syn overveie. Udvalgets Forslag begaaer nu den Feil, at det ikke tager Hensyn til det Tilfælde, man maatte ønske var almindeligt, at Menigheden selv eiede Tienden; i alle disse Tilfælde synes jeg, det vilde være urimeligt at gaae ind paa en saadan Opsjættelse. Det opstiller slet ingen Regler for, hvor-